

ХАНС КРИСТИАН АНДЕРСЕН ПУМПАЛЪТ И ТОПКАТА

Превод от датски: Светослав Минков, —

chitanka.info

Пумпалът и топката лежаха редом в сандъчето с играчките. И ето, пумпалът каза на топката: „Защо пък да не се оженим, щом лежим редом в едно сандъче?“. Но топката, която беше направена от кожа и се мислеше за много важна госпожица, не отговори нищо на това предложение.

На следния ден в стаята влезе малкото момче, на което принадлежаха играчките. То нашари пумпала с червена и жълта боя и заби в средата му медно гвоздейче. Ей, че хубав беше сега пумпалът, като почнеше да се върти!

— Погледни ме! — рече той на топката. — Какво ще кажеш, а? Защо да не се оженим? Ние сме тъкмо един за друг. Ти скачаш, а аз танцувам. По-щастлива двойка от нас не ще има на света!

— Тъй ли мислиш? — каза топката. — Ти навярно не знаеш, че моите родители бяха кожени пантофи и че вътре в мен има испанска тапа.

— Да, но пък и аз съм от червено дърво — рече пумпалът. — Мен ме е направил самият кмет. Той има струг и туй му достави голямо удоволствие.

— Да ти вярвам ли? — попита топката.

— Да не бъда ударен никога с камшик, ако лъжа! — отвърна пумпалът.

— Ти умееш да говориш в своя полза — каза топката. — Но аз все пак не мога да се съглася. Аз съм почти сгодена за една лястовичка. Винаги когато подскачам из въздуха, тя подава главата си от гнездото и пита: „Е, как — съгласна ли си?“. И аз казах вече на себе си „да“, а туй е нещо повече от годещ. Едно мога само да ти обещаю: че никога не ще те забравя.

— От туй не ще ми стане по-леко — рече пумпалът. И оттогава те престанаха да разговарят.

На другия ден малкото момче взе топката от сандъчето и пумпалът видя как тя изхвъркна високо във въздуха като птичка. Често топката падаше отново на земята, но после правеше голям скок нагоре — може би от скръб по лястовичката, а може би и просто затова, че вътре в нея имаше испанска тапа. Ала когато изхвъркна за девети път, топката изчезна от погледа и не се върна вече на земята. Момчето я търси дълго, но не я намери.

— Аз зная къде е — рече с въздишка пумпалът. — Тя е в гнездото на лястовичката и празнува там своята сватба.

И колкото повече мислеше пумпалът за това, толкова по-силно обикваше топката. Той се въртеше и бръмчеше, но все си мислеше за нея. И в мисълта му тя ставаше все по-прекрасна и по-прекрасна. Тъй минаха няколко години и неговата обич твърде много остаря.

Но и пумпалът също остаря. И ето, веднъж го позлатиха цял и той стана много по-хубав от по-рано. Сега той стана златен пумпал и се въртеше и бръмчеше наистина чудесно. Но изведнъж подскочи доста високо и се изгуби.

Търсиха го навсякъде, дори и в избата, но никъде не можаха да го намерят.

Къде изчезна той?

Той попадна в бурето със сметта, където се търкаляха всякакви непотребни неща: кочани от зелки, разни остатъци от ядене и вехтории, паднали от водосточната тръба.

„Няма що, на хубаво място попаднах! — помисли си пумпалът. — Тук скоро ще се изтрие всичката ми позлата. Ах, какво ужасно общество!“ И в същото време пумпалът изглежда накриво един дълъг кочан и някакъв странен кръгъл предмет, приличен на стара ябълка. Но туй не беше ябълка, а една стара топка, която бе прекарала няколко години във водосточната тръба и бе почти изгнила от водата.

— Слава богу! Добре, че най-после тук дойде и някой от нашето общество. Сега ще има с кого да си приказвам — рече топката и погледна позлатения пумпал. — Аз, знаете ли, съм направена от кожа, ушита съм от ръцете на една хубава госпожица и вътре в мен има испанска тапа. Сега, разбира се, ако се съди по външността ми, никой не ще повярва в това. Аз бях почти сгодена за една лястовичка, но изведнъж попаднах във водосточната тръба, прекарах там пет години и съвсем се измокрих. Ах, повярвайте ми, пет години не са малко за едно младо момиче!

Но пумпалът не каза нито дума. Той си спомни за своята някогашна другарка и колкото повече слушаше топката, толкова повече се убеждаваше, че това е тя.

В това време дойде слугинята и поиска да изпразни бурето.

— Гледай ти къде бил нашият златен пумпал! — извика тя.

И пумпалът се върна отново в стаята с играчките, а за топката никой дори и не споменаваше. Пък и самият пумпал престана да говори за своята стара любов. Обичта минава, когато любимата прекара цели пет години във водосточната тръба и се измокри съвсем. Нея дори не могат да я познаят, когато я срещнат в бурето със сметта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.